

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Број:Кж.1-329/17
Дана 24.03.2017. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Љубинка Тетеновића, председника већа, Весне Димитријевић и Злате Несторовић, чланова већа, са записничарем Весном Митревском, у кривичном поступку против окривљених: Р.К.– кога бране адвокати Ђ.Ђ., Н.Р. и Р.Р.; А.К., кога брани по службеној дужности – адвокат В.В.; због по једног кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1) Кривичног законика, одлучујући о жалби окривљеног А.К., браниоца по службеној дужности окривљеног А.К.– адвоката В.В., браниоца окривљеног Р.К.– адвоката Ђ.Ђ. и заједничкој жалби бранилаца окривљеног Р.К.– адвоката Н.Р. и Р.Р., изјављеним против пресуде Вишег суда у Чачку К.бр. 4/2017 од 30.01.2017. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 447) Законика о кривичном поступку, дана 24.03.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване, жалба окривљеног А.К., браниоца по службеној дужности окривљеног А.К.– адвоката В.В., жалба браниоца окривљеног Р.К.– адвоката Ђ.Ђ. и заједничка жалба бранилаца окривљеног Р.К.– адвоката Н.Р. и Р.Р., а пресуда Вишег суда у Чачку К.бр. 4/2017 од 30.01.2017. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Виши суд у Чачку, побијаном пресудом, донетом 30.01.2017. године, а објављеном дана 01.02.2017. године, огласио је кривим и то:

-окривљеног Р.К., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1) Кривичног законика – КЗ, извршеног у време, на месту и начин ближе описан под тачком 1) изреке те пресуде, и за то извршено кривично дело га осудио на казну затвора у трајању од 3 - три године и 6 – шест месеци, у коју се има урачунати време проведено у притвору почев од 23.03.2016. године па до 26.10.2016. године,

-окривљеног А.К., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1) КЗ, извршеног у време, на месту и под околностима ближе описаним под тачком 2) изреке те пресуде, и за то извршено кривично дело га осудио на казну затвора у трајању од 3 – три године, у коју се има

урачунати време проведено у притвору почев од 23.03.2016. године, па до 26.10.2016. године.

На основу одредби чланова 80. став 1. тачка 4) и 83. КЗ, према окривљеном А.К. изречена је мера безбедности обавезног лечења наркомана, која ће се извршити у заводу за извршење казне или одговарајућој здравственој или дугој специјализованој установи и трајаће док постоји потреба за лечењем али не дуже од три године, с тим да се време проведено у установи за лечење има урачунати у изречену казну затвора.

Применом одредби чланова 87. и 246. став 7) КЗ, од окривљеног А.К. одузима се опојна дрога хероин нето масе 13,11 грама и два оригинална паковања лека „Тродон“ са укупно 7 таблета од 100 мг, а од обојице окривљених одузимају се предметни мобилни телефони марке, модела и ИМЕИ бројева са претплатничким картицама ближе наведеним у изреци побијане пресуде.

Применом чланова 91. и 92) КЗ од окривљеног Р.К. одузима се имовинска корист прибављена извршењем кривичног дела и то девизне новчанице у апоенима и серијских бројева ближе назначених у изреци пресуде.

Истом пресудом обавезани су окривљени да плате на име паушала по 6.000,00 динара и осталих трошкова кривичног поступка у корист буџетских средстава суда окривљени Р.К. новчани износ од 108.004,00 динара, а окривљени А.К. новчани износ од 261.534,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Против напред цитиране пресуде жалбе су благовремено изјавили:

-окривљени А.К., лично, без навођења законских основа, а из садржине жалбе произилази да првостепену пресуду побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона и одлуке о мери безбедности обавезног лечења наркомана, с предлогом да га другостепени суд осуди за дело које је извршио – неовлашћено држање опојне дроге.

-бранилац по службеној дужности окривљеног А.К. - адвокат В.В., због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, с предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу, као другостепени, усвајањем жалбе преиначи побијану пресуду и окривљеног А.К. ослободи од оптужбе. У жалби је стављен захтев да окривљени и његов бранилац буду обавештени о седници већа другостепеног суда,

-бранилац окривљеног Р.К.– адвокат Ђ.Ђ., из свих законских разлога предвиђених у члану 437. Законика о кривичном поступку – ЗКП, с предлогом да Апелациони суд усвоји жалбу, побијану пресуду преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе. Жалбом је захтевано да бранилац окривљеног буде обавештен о седници већа другостепеног суда, и

-заједничку жалбу браниоци окривљеног Р.К.– адвокати Н.Р. и Р.Р., због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9), тачка 11) и став 2. тачка 1. до 3) ЗКП, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања – члана

440) ЗКП, и повреде кривичног закона, с предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу, ожалбену пресуду преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе, уз захтев да браниоци и окривљени буду обавештени о седници већа другостепеног суда ради присуства истој.

Апелациони јавни тужилац у Крагујевцу у свом поднеску КТЖ-343/17 од 09.03.2017. године, предложио је да Апелациони суд у Крагујевцу, као другостепени, одбије као неосноване жалбе окривљеног А.К. и његовог браниоца по службеној дужности – адвоката В.В., браниоца окривљеног Р.К.– адвоката Ђ.Ђ. и заједничку жалбу бранилаца окривљеног Р.К.– адвоката Н.Р. и Р.Р., а првостепену пресуду потврди.

Апелациони суд је у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 447) ЗКП, у присуству браниоца по службеној дужности окривљеног А.К.– адвоката В.В., бранилаца окривљеног Р.К.– адвоката Ђ.Ђ., Н.Р. и Р.Р., а у одсуству уредно обавештених Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу и окривљених, размотрио комплетне списе предмета, испитао побијану пресуду у смислу одредбе члана 451. став 1) ЗКП у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутим у изјављеним жалбама, па је по оцени навода и предлога жалби и по службеној дужности у смислу одредбе члана 451. став 2. тачка 1) ЗКП, објашњења датих у седници већа и предлога Апелационог јавног тужиоца из напред цитираног поднеска, нашао:

-да су жалба окривљеног А.К. и његовог браниоца по службеној дужности – адвоката В.В., неосноване.

-да су жалбе браниоца окривљеног Р.К.– адвоката Ђ.Ђ. и заједничка жалба бранилаца окривљеног Р.К. – адвоката Н.Р. и Р.Р., неосноване.

Заједничком жалбом бранилаца окривљеног Р.К.– адвоката Н.Р. и Р.Р., као основ побијања пресуде наводе се битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, које повреде се жалбом не конкретизују, па овакве жалбене наводе Апелациони суд, оцењује неоснованим.

Побијајући првостепену пресуду због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, жалбама изјављеним у корист окривљених се истиче да се побијана пресуда заснива на исказу полицијског службеника Д.З. и записнику о саслушању окривљеног Д.Т., који докази су прибављени супротно Уставу и Законнику о кривичном поступку, те представљају незаконите доказе.

Наведену повреду жалба браниоца окривљеног Р.К.– адвоката Ђ.Ђ. види у томе што је првостепени суд из списка предмета Спк.бр. 2/16 у којима је саокривљени Д.Т. осуђен пресудом која је донета по прихваћеном споразуму о признању кривичног дела, извршио упознавање са садржином исказа окривљеног Д.Т., па је на тај начин окривљеном Р.К. повређено уставно право да лично или преко свог браниоца поставља питања окривљеном Д.Т., ставља примедбе на његов исказ а и да се с њим суочи, да се не може пресуда донета у другом кривичном поступку користити као доказ у поступку против другог окривљеног.

Жалбом браниоца по службеној дужности окривљеног А.К.– адвоката В.В. се указује да је првостепени суд извршио увид у записник о саслушању осумњиченог Д.Т. сачињен пред Вишим јавним тужиоцем у Чачку Кт.бр. 8/16 од 18.03.2016. године, што је недозвољен доказ на коме се не може заснивати судска одлука из разлога што окривљени Д.Т. није саокривљени у истом предмету, па је првостепени суд погрешно применио одредбу члана 406. став 1. тачка 5) ЗКП, која се у конкретном случају не може применити.

Заједничком жалбом бранилаца окривљеног Р.К.– адвоката Н.Р. и Р.Р. се наведена повреда види у чињеници да се побијана пресуда не може заснивати на исказу окривљеног Д.Т., искључиво и у одлучној мери и у вези с тим указује на повреду одредбе члана 33. Устава Републике Србије и став Апелационог суда у Крагујевцу изнет у укидном решењу Кж1-1611/16 од 26.12.2016. године, да се пресуда не може заснивати искључиво и у одлучној мери на исказу Д.Т. и да се на том доказу према ставу жалбе не може заснивати судска одлука у односу на другог окривљеног.

Наведену битну повреду одредаба кривичног поступка жалба браниоца окривљеног Р.К.– адвоката Ђ.Ђ., види у томе што је првостепени суд у својству сведока испитао полицијског инспектора Д.З. на околности његових сазнања о кривичном делу и учиниоцу, која потичу из његовог оперативног рада, па се побијана пресуда није могла засновати на овом доказу.

По оцени Апелационог суда, а супротно наводима жалби изјављеним у корист окривљених, првостепени суд није учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, како се то неосновано тврди у жалбама бранилаца окривљених.

Ово, пре свега, по оцени Апелационог суда, што је првостепени суд правилном применом одредбе члана 406. став 1. тачка 5) ЗКП на главном претресу извео доказ упознавањем са садржином исказа саокривљеног Д.Т. датим у својству осумњиченог у истрази пред Вишим јавним тужиоцем у Чачку, на записнику КТ. 7/16 од 18.03.2016. године. По налажењу Апелационог суда, у конкретном случају ради се о јединственом кривично-правном догађају и саокривљенима, без обзира што се истима не ставља на терет саизвршилаштво, већ по једно кривично дело из члана 246. став 1) КЗ и у тој ситуацији саокривљени према коме је у међувремену окончан поступак правноснажном пресудом се не може испитивати у својству сведока, већ се може само вршити упознавање са садржином његовог исказа датом у својству окривљеног или осумњиченог. Ово, стога, по оцени овога суда што се једно те исто лице у кривичном поступку не може позивати истовремено и у својству окривљеног и сведока.

По оцени Апелационог суда, Законик о кривичном поступку не прави разлику између осуђујуће пресуде донете у поступку после одржаног главног претреса и пресуде којом је окривљени осуђен на основу споразума о признању кривичног дела.

Стога, у датој ситуацији не може се саокривљени (овде осуђени) позивати на претрес и саслушавати нити испитивати у својству сведока, него како је то правилно учинио првостепени суд, применом одредбе члана 406. став 1. тачка 5) ЗКП се врши упознавање са садржином записника о ранијим исказима па и ако се ради о саокривљеном који је у међувремену осуђен пресудом која је донета по прихваћеном споразуму о признању кривичног дела, па се по оцени Апелационог суда не ради о

незаконитом доказу и исказ окривљеног Д.Т. се може користити као доказ у кривичном поступку против окривљених Р.К. и А.К..

Супротно наводима жалби изјављеним у корист окривљених, по оцени Апелационог суда осуђујућа пресуда према једном окривљеном, може се засновати и само на признању другог окривљеног (у међувремену осуђеног) ако признање испуњава услове из члана 88.) ЗКП, осим у ситуацији када је поступак вођен против више лица па се понавља према једном окривљеном коме је суђено у одсуству (према саокривљеном је поступак правноснажно окончан) у овој процесној ситуацији се примењује одредба члана 481. став 2. ЗКП, и у поновљеном поступку пресуда се не може искључиво или у одлучној мери заснивати на том доказу, што у овом кривичном поступку није случај.

По оцени Апелационог суда, испитивањем полицијског инспектора Д.З. на околности опсервације објеката и лица ради откривања кривичних дела које се гоне по службеној дужности, не представља доказ који је непосредно или на посредан начин прибављен супротно одредбама Законика о кривичном поступку, па се може користити као доказ у кривичном поступку. Одредбом члана 288. став 2) ЗКП је прописано да се овлашћена службена лица органа унутрашњих послова не могу испитивати о садржини обавештења која су добила од сведока или окривљеног, чиме није по оцени Апелационог суда искључено и забрањено њихово испитивање на околности и чињенице до којих су дошли непосредним опажањем на месту догађаја или када на основу одредбе члана 286. став 1) ЗКП предузимају потребне мере да се пронађе учинилац кривичног дела, открију и обезбеде трагови кривичног дела и предмети који могу послужити као доказ.

По налажењу Апелационог суда, првостепени суд је правилно поступио када је сведока Д.З. испитао у својству сведока, јер се ради о законито прибављеном доказу на коме се може заснивати судска одлука.

Стога се неосновано жалбама изјављеним у корист окривљених указује да је у првостепеном поступку учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, а по оцени Апелационог суда, побијана пресуда се не заснива на незаконитим доказима – члан 84. став 1) у вези са чланом 16. став 1) ЗКП.

Побијајући пресуду због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, жалбом браниоца по службеној дужности окривљеног А.К.– адвоката В.В. се истиче да су разлози пресуде противречни изреци, о чињеницама које су предмет доказивања нису дати јасни и ваљани разлози, а дати разлози су у супротности са садржином изведених доказа, које повреде жалба види у томе што се у изреци пресуде наводи да је окривљени А.К. неовлашћено држао ради продаје 13,11 грама нето опојне дроге хероина, која количина се наводи и у образложењу пресуде при презентирању налаза НКТИЦ – Одсек Ужице, док се истовремено у образложењу пресуде наводи да на основу потврде о привремено одузетим предметима је у питању одузета опојна дрога хероин у тежини од 14,1 грам и што је закључак првостепеног суда о кривици А.К. заснован на претпоставкама, док се на исту повреду указује заједничком жалбом бранилаца окривљеног Р.К.– адвоката Н.Р. и Р.Р. и у вези с тим истиче да првостепени суд није дао јасне разлоге због чега није прихватио одбрану окривљеног Р.К. и окривљеног А.К. које су сагласне са материјалним доказима а пре свега вештачењем Биолошког факултета.

По оцени Апелационог суда, а супротно наводима жалбе браниоца по службеној дужности окривљеног А.К., то што је у изреци побијане пресуде и у налазу и мишљењу НКТ Центра – Одсек Ужице наведено да се ради о опојној дроги хероин нето масе 13,11 грама а у разлозима пресуде да је према потврди о привремено одузетим предметима од овог окривљеног одузета материја налик на хероин укупне тежине 14,1 грам, не чини разлоге пресуде противречним изреци, јер се изреком наводи нето маса опојне дроге а у потврди о привремено одузетим предметима бруто маса, а окривљени је оглашен кривим за праву количину опојне дроге и у тежини мањој од наведене у потврди о привремено одузетим предметима.

Супротно наводима из заједничке жалбе бранилаца окривљеног Р.К. – адвоката Н.Р. и Р.Р., првостепени суд је у образложењу пресуде сходно својој обавези из члана 428. став 8) ЗКП изнео чињенице које је утврдио у кривичном поступку (члан 83.) и из којих разлога их узима као доказане или недоказане, дајући при томе нарочито оцену веродостојности противречних доказа, којим разлозима се руководио при решавању правних питања, а нарочито при утврђивању да ли је окривљени учинио кривично дело. Сасвим је друго питање да ли је првостепени суд правилно оценио изведене доказе, па погрешке првостепеног суда у том правцу могу бити евентуално основ за побијање пресуде због погрешно утврђеног чињеничног стања а не и битне повреде одредаба кривичног поступка.

По налажењу Апелационог суда, првостепени суд није учинио битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Неосновано се жалбама изјављеним у корист окривљених истиче да првостепени суд није поступио по примедбама Апелационог суда у Крагујевцу из укидног решења КЖ1-1611/16 од 26.12.2016. године, јер је првостепени суд у поновљеном поступку поступио по примедбама другостепеног суда, наравно у мери потребној за правилно разјашњење чињеница које су предмет доказивања у овом кривичном предмету.

Стога поступајући на описани начин првостепени суд није учинио битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9), тачка 11) и став 2. тачка 1), тачка 2) и тачка 3) ЗКП, како се то неосновано тврди у жалбама изјављеним у корист окривљених.

Побијајући пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и с тим у вези указујући на повреду кривичног закона, жалбама изјављеним у користе окривљених оспорава се правилност чињеничних закључака првостепеног суда у погледу битних чињеница за постојање кривичног дела и кривице окривљених Р.К. и А.К.. С тим у вези, жалбом бранилаца окривљених се указује да се пресуда заснива на доказима на којима се пресуда не може заснивати и да је првостепени суд изведене доказе који иду у прилог окривљенима и одбране окривљених погрешно оценио, јер ниједним доказом осим незаконитих доказа, није доказана ниједна радња за које су окривљени оглашени кривим. Жалбом браниоца по службеној дужности окривљеног А.К. се истовремено истиче да опојна дрога хероин нето масе од 13,11 грама која је пронађена и одузета од окривљеног је била намењена за сопствене потребе а да је првостепени суд на основу претпоставки закључио да је окривљени исту неовлашћено држао ради продаје.

По оцени Апелационог суда, жалбеним наводима не доводи се у сумњу правилност закључка првостепеног суда да су окривљени Р.К. и А.К. у наведеном временском периоду извршили по кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1) КЗ, а на начин и под околностима ближе описаним у изреци побијане пресуде, будући да је првостепени суд правилном и свеобухватном оценом свих изведених доказа појединачно и у међусобној вези као и са одбранама окривљених потпуно и правилно утврдио чињенично стање.

Наиме, првостепени суд је дао јасне и потпуне разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд, о томе због чега није прихватио одбране окривљених Р.К. и А.К. да нису извршили кривична дела за која су оглашени кривим а у жалбама се понављају одбране окривљени изнете у поступку пред првостепеним судом.

Надаље, по оцени Апелационог суда правилан је закључак првостепеног суда да је окривљени Р.К. у временском периоду од 10.03.2016. године па до 18.03.2016. године продао неовлашћено Д.Т. у два наврата опојну дрогу хероин и то прво у количини од 20 грама а другом приликом и то дана 18.03.2016. године 15 грама хероина и да је у оба случаја окривљени А.К., посредовао у купопродаји опојне дроге на начин ближе описан у изреци пресуде.

Наведене чињенице несумњиво произилазе, како то правилно закључује и првостепени суд на основу признања окривљеног Д.Т., исказа сведока Д.З. и потврда о привремено одузетим предметима.

Признање окривљеног Д.Т., по оцени Апелационог суда, у свему испуњава услове из члана 88) ЗКП, јер је потпуно, јасно и непротивречно и са пуно детаља и аналитичности, и такво признање може дати само лице које је било учесник критичног догађаја, па његово признање дато у тужилачкој истрази на записнику КТ-7/16 од 18.03.2016. године је истинито и ничим није доведено у сумњу. По оцени Апелационог суда, како то правилно закључује и првостепени суд, признање окривљеног Д.Т. потврђено је и исказом сведока Д.З., потврдама о привремено одузетим предметима како од њега тако и од окривљеног А.К.

Апелациони суд налази да су неосновани наводи из жалби изјављени у корист окривљених Р.К. и А.К. којима се указује да је окривљени Д.Т. лажно теретио окривљене Р.К. и А.К. да би себе довео у повољнији положај и да је лажним наводима и откривањем наводно продаваца дроге издејствовао пресуду на основу споразума о признању кривичног дела на шта указује и чињеница да му је за кривично дело из члана 246. став 1) КЗ изречена блага казна, па је имао разлоге да да лажно признање.

Такође, неосновано се жалбом окривљеног А.К. истиче да није имао разлога да посредује у купопродаји опојне дроге хероин између Р.К. и Д.Т. у ситуацији кад су сви из истог краја, међусобно се познају и скоро свакодневно срећу – виђају, јер су ови наводи жалбе без значаја за одлучивање у овој кривичноправној ствари.

По налажењу Апелационог суда неосновано се жалбама изјављеним у корист окривљених оспорава чињенични закључак првостепеног суда да су окривљени предузели радње за које су оглашени кривим у време и на начин како је то описано изреком пресуде и с тим у вези истиче да на пакетићу хероина одузетом од

окривљеног (сада осуђеног) Д.Т. извршеним вештачењем од стране Биолошког факултета нису нађени трагови окривљеног Р. К. и А.К., већ је донор тих трагова НН особа па је потпуно нејасно због чега суд не прихвата одбране окривљених Р.К. и А.К. да нису критичном приликом учествовали у продаји опојне дроге односно посредовању у купопродаји опојне дроге јер би у том случају на паковању хероина одузетог од окривљеног Д.Т. остали њихови биолошки трагови. По оцени Апелационог суда то што нису пронађени биолошки трагови окривљених А.К. и Р.К. на материјалу којим је упакован предметни хероин пронађен код окривљеног (сада осуђеног) Д.Т. не искључује учешће ових окривљених у извршењу радњи дела.

Остали наводи жалби изјављених у корист окривљених а који се односе на битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, по оцени Апелационог суда нису од утицаја на исход овог кривичног поступка.

Према томе, чињенично стање – како у погледу чињеница које чине обележја кривичних дела у питању, тако и у погледу оних које се тичу кривице окривљених Р.К. и А.К. према учињеним делима, потпуно је и правилно утврђено, а квалификацијом дела по члану 246. став 1) КЗ и кривични закон је правилно примењен о чему су у побијаној пресуди дати ваљани разлози на страни 13. образложења пресуде које у свему прихвата и овај суд.

Зато се супротни наводи жалби изјављених у корист окривљених да у конкретном случају нема доказа да су извршили по кривично дело из члана 246. став 1) КЗ, те да их је требало применом одредбе члана 16. став 5) ЗКП ослободити од оптужбе, као и оним у жалбама изјављеним у корист окривљеног А.К. да је евентуално учинио кривично дело неовлашћено држање опојне дроге, показују неоснованим.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казнама, а поводом жалби изјављених у корист окривљених и по службеној дужности у смислу члана 451. став 2. тачка 1) ЗКП, Апелациони суд налази да су жалбе и у овом делу неосноване.

Наиме, првостепени суд је применом одредбе члана 54. став 1) КЗ ценио све олакшавајуће и отежавајуће околности на страни сваког од окривљених и правилно као олакшавајуће и отежавајуће околности ценио чињенице наведене у образложењу пресуде и тим утврђеним околностима дао одговарајући значај и правилно поступио када је окривљеног Р.К. за извршено кривично дело из члана 246. став 1) КЗ осудио на казну затвора у трајању од 3 – три године и 6 – шест месеци, а окривљеног А.К. за извршено кривично дело из члана 246. став 1) КЗ на казну затвора у трајању од 3 – три године. Првостепени суд је у смислу члана 63. став 1) КЗ, правилно одредио да ће се време проведено у притвору окривљенима урачунати у изречене казне. По налажењу Апелационог суда, казне затвора у наведеном трајању су адекватне тежини учињених кривичних дела и степену кривице сваког од окривљених и нужне и довољне за постизање сврхе кажњавања предвиђене чланом 42) КЗ.

Правилно је првостепени суд према окривљеном А.К. изрекао меру безбедности обавезног лечења наркомана и за своју одлуку дао у образложењу пресуде јасне и правилне разлоге, због чега је жалба окривљеног А.К. и у овом делу оцењена као неоснована.

Жалбом браниоца окривљеног Р.К.– адвоката Ћ.Ћ., првостепена пресуда се побија са свих законских разлога из члана 437) ЗКП али се жалбом не указује у чему се састоји незаконитост или неправилност одлуке првостепеног суда о изреченим мерама безбедности одузимање предмета, одузимању имовинске користи и трошковима кривичног поступка, па другостепени суд у том делу није ни могао да испита побијану пресуду, већ је жалба оцењена неоснованом.

Из изнетих разлога, а на основу одредбе члана 457) ЗКП, Апелациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар
Весна Митревска

Председник већа-судија
Љубинко Ћетеновић